

Arrest

nr. 148 167 van 19 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2015, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK, verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 januari 2015 wordt ten aanzien van verzoekster beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“De heer (sic)
[...]*

de kinderen [...] dienen betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): A-kaart verstreken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet het middel als volgt uiteen:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 3 november 2014, in strijd is met artikel 3 EVRM, artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

[...]

1 J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19.

Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom men het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): A-Kaart verstreken.

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat ‘ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’.

Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet – in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

II.1.4. De wet stipuleert tevens dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer het indienen van een aanvraag ex. art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikte. Uit de aanvraag tot humanitaire regularisatie blijkt:

“Verzoekende partijen vragen thans de regularisatie aan op basis van hun langdurig verblijf in België. Eerste verzoekende partij doet haar best zo vlot mogelijk Nederlands te spreken en volgt daar ook de nodige cursussen voor. Zij heeft een cursus Maatschappelijke integratie gevolgd en heeft verschillende diploma's behaald, wat haar bereidheid tot werken aantoonst. Zij wil er dan ook alles aan doen om zich zo productief mogelijk te maken. Vandaag de dag houdt zij zich zowel de donderdag als de vrijdag bezig met vrijwilligerswerk als babysit. Eerste verzoekende partij en haar gezin hebben nooit willen profiteren van de Belgische staat. Sinds 2011 heeft de familie volledig geleefd van de financiële steun van familie en vrienden zowel van binnen als buiten België.

Verzoekende partijen vragen dan ook rekening te houden met hun specifieke situatie om te komen tot het nemen van een beslissing.

Aangezien verzoekende partijen reeds vijf jaar ononderbroken in ons land verblijven, zij volledig geïntegreerd zijn en goed Nederlands spreken, vallen zij perfect onder deze voorwaarden. Eerste verzoekende partij is thans geschoold, bereid zich bij te scholen en werkbereid. Tweede, derde en vierde verzoekende partij gaan hier al geruime tijd naar school. Zij zagen in het verleden al verscheidene malen hun schoolloopbaan onderbroken en zouden deze nu graag kunnen verder zetten in België. Op dit moment zijn zij heel gelukkig en gingen zij al een groot deel van hun leven in België naar school. Zij hebben zich reeds heel goed aangepast aan het Belgisch schoolsysteem en vragen dan ook met aandrang hier hun schoolloopbaan verder te kunnen zetten. Zij zouden hier heel erg graag blijven om zo hun kansen op goed en kwaliteitsvol onderwijs ten volle te kunnen benutten. Zij zullen er dan ook alles aan doen om hun potentieel zo volledig mogelijk te ontwikkelen.

Eerste verzoekende partij is in 2009 naar België gekomen met haar twee kinderen om haar man te vervoegen, zij heeft haar uiterste best gedaan om zich hier te integreren en is ten slotte in Antwerpen bevallen van haar derde kind. Eerste verzoekende partij verblijft al ongeveer 5 jaar in België en heeft hier een heel leven opgebouwd(...).”

II.1.5. Bovendien werd aanvaard dat er sprake is van buitengewone omstandigheden om terug te keren naar hun land van herkomst bij haar echtgenoot bij de beslissing van 5 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (Stuk 3).

II.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2. In de mate verzoekster aanvoert dat de verwerende partij beschikte over een ruime appreciatiebevoegdheid en dienvolgens de keuze om over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ruim moest motiveren, kan dit niet worden bijgetreden, aangezien het bestreden bevel gesteund is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, in welk geval de minister of diens gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” afgeven. De motivering vermeldt de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke vaststelling die er aan de basis van ligt, met name dat verzoekster langer verblijft het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Verzoekster betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat hij zich dienvolgens bevindt in het geval gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 2° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten

moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. De Raad acht de gegeven motivering in casu dan ook afdoende.

Waar verzoekster terecht verwijst naar het feit dat de bepalingen van een internationaal verdrag de afgifte van een bevel in de weg kunnen staan, beperkt zij zich tot een loutere theoretische mogelijkheid, zonder in het minst aan te duiden dat er wat haar betreft een dergelijk beletsel zou bestaan.

Met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, die verzoekster blijkt te verbinden aan de buitengewone omstandigheden die zij aanvoerde in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, blijkt uit de gegevens van het dossier dat het thans bestreden bevel werd genomen op dezelfde dag als de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de afgifte van het bevel rekening heeft gehouden met de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Uit het bestreden bevel en uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten betrekking heeft op het hele gezin en er aldus niet toe strekt het gezin te scheiden; de verwerende partij blijkt aldus rekening te hebben gehouden met het gezinsleven zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de belangen van de kinderen en de gezondheidstoestand voert verzoekster geen andere elementen aan waarmee zou nagelaten zijn rekening te houden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT